

ροφορίας ταῦτοχρόνους δι' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κοινοτικὰ καὶ συνοικιακὰ ἀκόμη σχολεῖα τῶν 43 τότε κοινοτήτων τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, διὰ τὸ 1884.

Ἐπομένως, εἰς τὴν στοιχειώδη μονογραφίαν ἐκάστου χωρίου, ποὺ ἔπιχειροῦμεν νὰ χαράξωμεν, θὰ προτάξωμεν ἀπὸ τὰ ἥδη γνωστὰ ἴστορικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ στοιχεῖα ὅσα ἀσκοῦν νὰ διαγράψουν σαφῆ εἰκόνα τῶν κυριωτέρων ἐποχῶν τοῦ καθενός τελευταῖον δὲ θὰ συμπληρώνωμεν αὐτὴν· μὲ τὴν νεωτέραν κοινωνικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν ἐξέλιξιν ἐκάστου ἐκ τῆς προσωπικῆς μας πείρας καὶ τῶν μαρτυριῶν αὐτοπτῶν ἀξιοπίστων, μὲ τὸν πόθον νὰ διασύνομεν, ὃσον εἶναι δυνατόν, τὴν πραγματικὴν μορφὴν τῶν οἰκισμῶν καὶ πολισμάτων τῆς ἄλλοτε σφριγγῆς αὖτης ἐλληνικῆς γῆς.

Κατ' ἄλφαβητικὴν σειρὰν τὰ χωριὰ αὐτὰ ἔχουν ὡς εἶναι:

Α βάσσο

1.—'Α βάσσο¹⁾ , 'Αβάσ-κιοι, ἢ Καμπύσταχωρίου, ἄλλοτε τὸ διαπρεπέστερον καὶ πολυανθρωπότατον τῆς Δέρκουν. Ἐδῶ ἐστάθμευε μίαν νύκτα ὁ νεοδιορίζόμενος ἀπὸ τὴν Ημέραν πρόσδιος τῆς Μολδάβιας καὶ Βλαχίας²⁾, καταλύσιν εἰς τοὺς ξενάγους ταῦτα δῆην τὴν πολυπληθῆ συνοδείαν του καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Λιβανίου ποὺ τὸν «ἀπέβγαζον» δογένης³⁾ τὸ 1786 φεύγων ἔως ἦδον.

Εἰς αὐτὸ διέμειναν, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Γρηγόριος Γκίκας τὸ 1727, ἀπερχόμενος εἰς Μολδαύιαν καὶ ὁ διερμηνεὺς τοῦ στόλου Νικολ. Μαυδιὰ τὸ Βουκουρόστι.

Εἶναι μεσόγειον, δύσμικῶς τοῦ Βυζαντίου, εἰς ἀπόστασιν 2 ὁρῶν.

Διὰ τὸ κλῖμα τοῦ ἀπετέλει θέρετρον τῶν πλουσίων τοῦ ιη' καὶ ιθ' αἰῶνος.

Τὸ 1819 εἶχε σχολεῖον κοινόν, προαγθὲν εἰς ἐλληνικόν, ἥτοι ἀλληλοδιδακτικόν, ἰδουθὲν ἀπὸ τὸν ἀπὸ Βιδύνης μητροπολίτην Δέρκουν Γρηγόριον Γ', 1801—1821, ὁ δοποῖος, χάριν αὐτοῦ, ἐκάλεσε τὸν ἐλλογιμώτατον Χῖον

*Αθηνᾶ Γειτόνα
Γιαννιών:
Η Επαγγέλματα
Διάρκεια
- Θρησκεία
- Ι. ΤΒ! 1939
ο. 171-173*

1) Ἡ λέξις Αβάσ τουρκιστὶ σημαίνει κυνήγιον ἀβάζ=φημισμένον. Ἰσως χωρίον ξακουστὸν διὰ τὸ κυνήγιόν του.

2) Διον. Φωτεινοῦ, 'Ιστορία Δακίας κτλ. Βιέννη 1819, τόμ. Γ', σ. 423.—Ν Βασιλειάδου, Ιατροῦ, «Εἰκόνες Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν», 1910, Κήλις 176—186. Ἡ στέψις τοῦ Φαναριώτου ἡγεμόνος Γκίκα.

3) Ο Ν. Μαυρογένης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πολλὰ γράμματα, χάρις εἰς τὴν εὐφύιαν του, ἔγινε τὸ 1786 ἡγεμὼν Βλαχίας, τὸ 1788 καὶ Μολδαύιας καὶ ἀρχιστράτηγος τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὸν κατά τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας πόλεμον, ἀποκεφαλισθεὶς διὰ τὴν ἡττάν του τὸ 1789 εἰς τὴν Βουλγαρικὴν κώμην Βελᾶ.

διδάσκαλον κύριον Ιάκωβον, καλῶς κατηρτισμένον, χρηστὸν καὶ πεπειρα-
μένον. 'Ο Γρηγόριος κατέβαλε δι' αὐτὸν 2.500 γρόσια, ἡ δὲ ἐκκλησία τοῦ
χωρίου 3.500 καὶ οἱ παραθερίζοντες πρόκριτοι διάφορα καθορισθέντα
ποσά, ώς προσδοκόρον κεφάλαιον. Κατωχυρώθη δὲ ἡ σχολὴ μὲ σιγίλ-
λιον¹⁾ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', Ιαν. 1820, φυλασσόμενον εἰς τὰ
'Αρχεῖα τῆς μητροπόλεως²⁾ αὐτὸν μᾶς πληροφορεῖ δτι τὸ σχολεῖον τοῦ
'Αβάσσου ὑπερεῖχε τῶν λοιπῶν τῆς ἐπαρχίας διετέλει ὑπὸ τὴν ἀμεσον
προστασίαν τοῦ ἰδρυτοῦ του καὶ ἐφορεύετο ἀπὸ 4 προῦχοντας, συνοδικῶς
διορισθέντας, ποὺ ἀναγράφει τὸ γράμμα καὶ χρησιμοποιοῦντας τετρα-
μερῆ³⁾ σφραγίδα: τοὺς Δ. Παπαρρηγόπουλον, Μισή Θεοδόσιον Τσικαλιώ-
την, παπᾶ Γεώργιον Χριστοδούλου καὶ Μιχαὴλ Βασιλεόν, δλους προκρί-
τους τοῦ Γένους, πιθανότατα παραθερίζοντας εἰς τὸ τότε μεγάλο αὐτὸν
χωριό.

Κατὰ τὸ 1877, εἰς τὴν μεγάλην ἔλλειψιν ἀδυνάτου καὶ χαλκοῦ, ἡ κοινότης τοῦ Ἀβάσσο, δπως καὶ πολλαὶ ἄλλαι θρασικαὶ κοινότητες, ἔξεδωκε χάρτινον «ἀντικαταστατικὸν»³⁾, νόμισμα μὲν «παράδεις τῆς ἐκκλησίας», ἀξίας 5—40 παράδων, ποὺ εἶχε δικαίωμα υπκλοφορίας μόνον ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν Κοιμήσην τῆς Θεοτόκου· σώζεται ἀντίτυπον τῶν 20 παράδων αὐτῷ τῇ μετατοποίησε Ἑλλ. γραμματοσήμου Μπότσαρη καὶ χῶμα τοιανταφυλλί.

Τὸ 1884 εἶχε μόνον 6 οἰκογενεῖας δοθεόξων γεωργῶν καὶ βαφέων· οἱ τελευταῖοι εἰργάζοντο εἰς τὸ ταύρον τῆς Πόλης· μικρὸν σχολικὸν οἰκοδόμημα μὲ 35 παιδιὰ ὑπὸ τὸν ψάλτην, ἀντὶ 30 Λ. Τ. ποὺ ἐπληρώνοντο ἀπὸ τοῦ διπλανοῦ τείχους· Απὸ πολλῶν οὐκ πάσιν οὔτε.

1) Τὸ σχετικὸν 24 σιγίλλιον, 1819, Κωδ. ΙΓ', 189β'-90, περιέχεται εἰς τὸν κώδικα Α' Θράκης τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους (Π. Ζαρλέντη χειρόγρ.). Τὸ σιγίλλιον αὐτὸν ἔξεδωκεν δὲ Γ. Πουρναρᾶς, Ἡμερ. Φιλ. Κήτων, Κήλεως 1906, σ. 121-126, β' Φεδεών, Λίθοι καὶ Κεράμια, σ. 82.—Δ. Καλέμης, Ἡμ. Ἀνατολῆς, 1886, σ. 151.

2) Τετραμερεῖς σφραγίδας ἔχονται μοποίουν τὰ ἐσνάφια ἐπὶ Βυζαντινῶν και Τούρκων, ὅπως και σήμερον αἱ μοναὶ τὰ τρία τμῆματα τοῦ σώματος τῆς σφραγίδος ἐδίδοντο ἀπὸ ἐν εἰς τρεῖς τῶν εὐνυποληπτοτέρων συντέχνων ἡ προκρίτων, ἡ δὲ λαβή, ἡ ἐνοῦσα μὲ τὴν κοχλίωσιν τὰ τμῆματα, εἰς τὸν κεχαγιᾶν τῆς συντεχνίας ἡ τὸν πρόσεδρον τῆς σχολ. ἐφορείας ἐν προκειμένῳ.

3) Αντίτυπον «παράδων τῆς ἐκκλησίας» τοῦ Ἀβάσσο, καθώς και ἄλλων θρακικῶν χωριῶν, κατέχει τὸ Μουσεῖον Μπενάκη Ἀθηνῶν. Τὰ ἐκ χαρτονίου λεπτοῦ αὐτὰ ἀναπληρωτικὰ νομίσματα δὲν είναι χαρτονομίσματα, (καὶ μέρες), οὔτε κέρματα, ἐφόσον ἡ λέξις ἔξυπακούει μέταλλον δὲ λαός τὰ ἔλεγε «παράδεις τῆς ἐκκλησίας». Ή νομισματολογία δύνομάζει «σύμβολα» τὰ ἀνταλλασσόμενα μὲν νόμισμα· ἀλλ’ αὐτὰ δὲν ἀντηλλάσσοντο, ἔξεπροσώπουν αὐτὸ τὸ νόμισμα· ἵσως ἡμποροῦν νὰ δύνομασθοῦν «σύμβολα χάρτινα», μᾶλλον διμος «ἀντικαταστατικά»· ή κυριολεξία δὲν ἔδοθη ἀκόμη.

78 1929-ის აბაონის მიზიდულ ეტაპის მიზანებით
მის გარეულ ტექსტების გადაწყვეტილება ხელშეწყობით
მიზანი არის მას გადაწყვეტილების დროის გადაწყვეტილების
მიზანი კი არის მას გადაწყვეტილების დროის გადაწყვეტილების
მიზანი კი არის მას გადაწყვეტილების დროის გადაწყვეტილების